

[Erik Eriksen.]

hversvirksomheder for at imødekomme behovet for den rationalisering, der er så vigtig og nødvendig af hensyn til konkurrencedygtigheden, kan ikke komme til udførelse.

Enhver kan da se, at hvis arbejdsstandsningen får lov til at fortsætte, vil de ødelæggende følger blive mere og mere omfattende.

Stillet over for en sådan trussel mod hele samfundet må det dog vist være berettiget at se på, hvorledes det forholder sig med strejkens udgangspunkt. Gør man det, vil man, så vidt jeg har forstået, få at se, at det i virkeligheden er et lille mindretal af de organiserede arbejdere, som har afgivet de nej-stemmer, der i jernindustrien og på transportområdet fik overvægten ved urafstemningen om mæglingsforslaget. Det er ganske vist således, at i det, man kalder jernet, havde nej-stemmerne ca. 25 pct.s overvægt i forhold til ja-stemmerne, og i transportgruppen var overvægten endnu større af de afgivne — jeg siger af de afgivne — stemmer ved urafstemningen, men sætter man nu stemmerne i forhold til det samlede antal stemmeberettigede i disse to grupper, fremkommer der et helt andet billede. Så viser det sig, at nej-stemmerne i begge grupper kun har mønstret lidt over $\frac{1}{3}$ af de stemmeberettigede. I jernet var der ca. 152 000 stemmeberettigede, hvoraf 57 000 stemte for mæglingsforslagets forkastelse, og i transportgruppen var der ca. 66 500 stemmeberettigede, hvoraf ca. 22 800 stemte nej til forslaget. Det vil med andre ord sige, at ca. $\frac{1}{3}$ af arbejderne inden for de to konfliktramte grupper har skabt grundlaget for den arbejdskamp, der nu er iværksat, og det må vist siges at være et meget spinkelt grundlag for at udsætte samfundet for en sådan rystelse som den, der nu er begyndt. Kan man virkelig mene, at hele det øvrige samfund tålmodigt og roligt skal affinde sig med, at $\frac{1}{3}$ af de beskæftigede inden for de to erhvervsgrupper gennemtvinger en arbejdskamp, som kan føre til, at praktisk talt hele landets erhvervsliv bliver sat i stå? Kan man det? Og vil man virkelig det? Og i bekræftende fald: hvor længe?

Man kan læse i bladene, at der føres nye forhandlinger, og et blad taler om mærk-

lagte drøftelser mellem de stridende parter. Jeg har også søgt at være orienteret, og derfor må jeg have lov til at spørge: hvad i alverden er det for forhandlinger, der foregår? Jeg har ikke for mit vedkommende kunnet få bekræftelse på noget som helst i den retning. Jeg må også have lov til at minde om en udtalelse, som Arbejdsgiverforeningens formand, fabrikant Heineke, er kommet med, og som bekræfter min opfattelse, nemlig udtalelsen om, at det vil være fejlagtigt at tro — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„at vi som følge af forholdene kan presses til indrømmelser — snarere tværtimod.“

Det er altså den rent faktiske situation.

De to partier, der har fremsat det forslag til beslutning, som nu er til forhandling, mener, at det vil være en aldeles uforsvarlig passivitet fra lovgivningsmagtens og fra regeringens side at blive siddende med hænderne i skødet. Med al mulig respekt for strejkeretten og for lockoutretten må jeg have lov til at sige, i alt fald som forslagsstillernes opfattelse, at det lader sig ikke gøre. Med al mulig respekt for den hellige ret gentager jeg: det er blevet mere og mere klart, at det almenes interesser i det komplicerede moderne samfund må sætte visse grænser også på dette område. Det kan ikke være rigtigt og rimeligt, at fuldstændig sagesløse borgere skal betale en strid, de ikke ønsker. Der må være plads for et simpelt selvforsvar, og dette selvforsvar må lovgivningsmagten støtte.

Må jeg yderligere sige, at der for øvrigt i denne kamp er et par væsentlige momenter, som jeg måske må have lov til at pege på.

Den højtærede minister talte om aftalefriheden, og jeg har sagt, at jeg til en vis grad forstår denne strejke- og lockoutret; men jeg må tilføje: der har dog altid i diskussionen om denne ret været plads for en erkendelse af, at skal der være nogen rimelighed i en arbejdskamp, i en strejke, må der være et vist forhold mellem det omfang, den får, og det antal, der fremkalder den. Jeg mener, at det er et synspunkt, som også har sat sine spor i dansk arbejdsretlig lovgivning gennem en årrække, og som vel for øvrigt har sine reminiscenser i reglerne for stemmesupplering gennem kompetente